మిగిలున్న వెలుగు

వి. రాజారామమోహనరావు

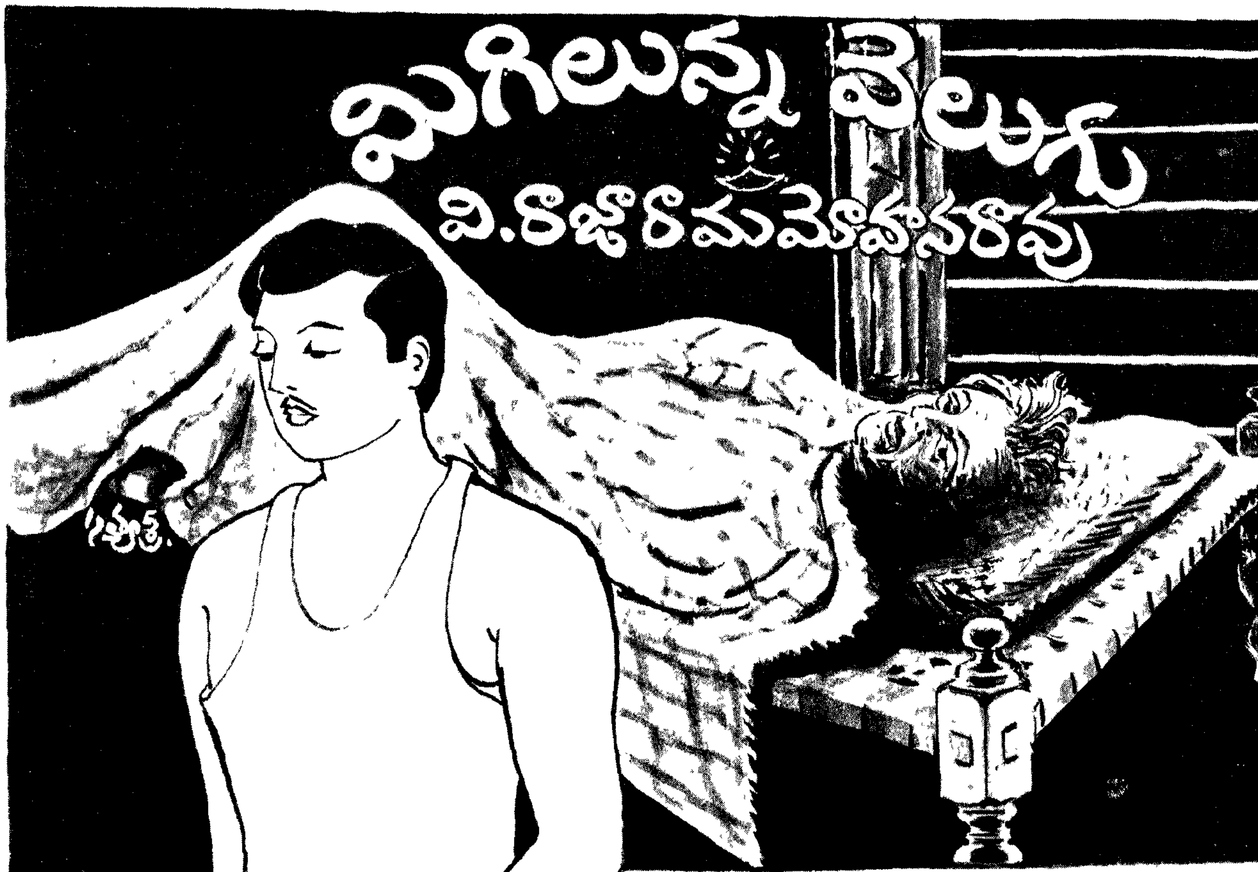

నారాయణమూర్తిగారికి ఆతృతగా వుంది. ఎప్పుడు ఆటో యిల్లు చేరుతుందా అనుంది. రాత్రంతా చేసిన ప్రయాణం వో ఎత్తు, యీ అరగంట ప్రయాణం వో ఎత్తుగా వుంది ఆయనకి.

కొడుకు కనపడగానే సాధారణంగా ఆయన అడిగే ప్రశ్న .. 'కోడలెలా వుంది... పిల్లలెలా వున్నారు...' అని. కానీ యీసారి అలా అడగలేదు. 'ఏరా యిల్లు విశాలంగా వుందా... ఎన్ని గదులు...' అనడిగారు.

తల్లీతండ్రిని రిసీవ్ చేసుకోటానికి గోపాలకృష్ణ స్టేషన్‌కి వచ్చాడు. ఇంకా అతను కంపార్టుమెంట్ లోంచి సామాను దింపేస్తున్న హడావిడిలో వుండగానే నారాయణమూర్తిగారు మళ్ళీ యింటి వివరాలు అడిగారు.

'వరండా వుందా... ముందు వెనకు ఖాళీ జాగా వదిలారా... వీధి అరుగుందా...'

స్టేషన్ దాటి బైటికివచ్చి ఆటో ఎక్కేలోపు యింటి తాలూకు వివరాలు చాలానే చెప్పాడు గోపాలకృష్ణ. అయినా నారాయణమూర్తిగారికి పూర్తి తృప్తి కలగలేదు.

"ఎంత...వో అరగంటలో మీరే చూస్తారుగా" అన్నాడు చివరికి గోపాలకృష్ణ తండ్రి ఆతృతకి చిరునవ్వు నవ్వుతూ.

అద్దె యిళ్ళల్లో అసౌకర్యం పెరిగినప్పుడు, ఆ యిబ్బంది తట్టుకోలేక తప్పనిసరిగా యిళ్ళు మారేటప్పుడు, చాలామంది కళ్ళల్లో కదిలే తియ్యటి కల సొంత యిల్లు. మధ్యతరగతి మనసుకి ఈ కల మరింత ఎక్కువ. ఆయన అరవై ఏళ్ళ జీవితంలో

మిగిలున్న వెలుగు

నారాయణమూర్తిగారికి కూడా ఈ కల చాలాసార్లు వచ్చింది. యిద్దరు ఆడపిల్లల పెళ్ళి, కొడుకు చదువు బాధ్యతల వల్ల ఆయన ఆ కల కలలాగే మిగిలిపోయింది.

తను సాధించలేంది తన కొడుకు సాధించాడు. గోపాలకృష్ణ సొంతయిల్లు సాధించాడు. సొసైటీ ఆధ్వర్యంలో, సొసైటీ లోన్‌మీద కట్టిన యిల్లు. లేకపోతే నారాయణమూర్తిగారు ఎప్పుడో వచ్చి యింటి కట్టుబడిని దగ్గరుండి చూసేవారే లాటరీవేసి తీసే వరకు వీళ్ళ యిల్లు ఏదో వీళ్ళకి తెలియకపోటం వల్ల ముందుగా వచ్చి యిల్లు చూసే అవకాశం లేక పోయింది మంచి రోజు కలిసి రావటంవల్ల యిల్లు చేతికందిన వెంటనే గృహప్రవేశం ఏర్పాటు చేసేసు కున్నారు.

నారాయణమూర్తిగారికి గర్వంగా వుంది. వోతరం కన్నా మరోతరం ఆర్థికంగా బలపడితే గలిగే గర్వం తను పెంచి పెద్దచేసిన చెట్టు నీడన విశ్రాంతి తీసుకునే అవకాశం కలిగిన గర్వం. అద్దె యిల్లు వదిలేసి కొడుకు దర్జాగా వుండొచ్చన్న గర్వం.

ఆటో దిగ్గానే కోడల్ని గబ గబా పలకరించి యిల్లు చూట్టం మొదలెట్టారు నారాయణమూర్తి గారు. రెండు గదులు, వో హాలు, వంటిల్లు ...... డాబాయిల్లు. వుత్తరోత్రా పైన కూడా కట్టు కోటానికి అవకాశంవున్న యిల్లు. నారాయణమూర్తి గారికి నచ్చింది. ఎటొచ్చీ ఏ మొక్కైనా వేసుకోటానికి వెనక ఖాళీస్థలం లేకపోటం ముందు విశ్రాంతిగా కూచోటానికి వీధి, అరుగు లేకపోవటం లోటుగా తోచింది. అయినా హైద్రాబాదు నగరంలో యిల్లన్నప్పుడు అలాంటివన్నీ పెట్టుకో కూడదని మనసుని సద్దుబాటు చేసుకున్నారు.

మర్నాడే గృహప్రవేశం. దానికిగాను వంట మనిషి, షామియానా... భోజనాలలోకి చేయిస్తున్న పదార్థాలు... వీటన్నింటి వివరాలు తండ్రితో వివరంగా చెప్పాడు గోపాలకృష్ణ. అన్నీ విన్నారు నారాయణమూర్తిగారు. విన్నాక... "వారే కిష్టుడూ .. యీ షామియానా బదులు కొంచం శ్రమయినా తాటాకు పందిరి వేయిస్తే బావుంటుంది. యిలాంటి శుభకార్యాలలో తాటాకు పందిగి వేసి, పచ్చగా మావిడి తోరణాలు కడితే శుభప్రదం..." అన్నారు

"నిజమే నాన్నగారు... కానీ యిప్పటికిప్పుడు తాటాకులు దొరకవు అదీకాక పందిళ్ళు వెయ్యటం యిక్కడవాళ్ళకి అలవాటు లేదు మనం దగ్గరుండి చేయించాలి యీ ఒక్క రోజులో అంత తేలిగ్గా అయ్యేపని కాదు... యిలాంటివి మీకు తృప్తిగా వుండవని తెలిసినా తప్పనిసరై యిలా చెయ్యక తప్పటం లేదు టైము అంతగాలేదు. అందుకే ఏదో రకంగా బతిమాలి మిమ్మల్నే సద్దుబాటు చేసుకోమందామని యిలా చేశాను" అన్నాడు గోపాలకృష్ణ తప్పుచేసిన వాడిలా ముఖంపెట్టి.

"పోనీలేరా .. దాందేముంది ఊరు పద్ధతిని బట్టే మనం మారకతప్పదు అలా అయితే బావుం టుందని అన్నాను అంతే తప్ప నిన్ను దిగులుపడమని కాదు" అన్నారు. మనిషంత మనిషై కూడా కొడుకు తనకిస్తున్న ఆ విలువకి మరింత తృప్తి కలిగింది నారాయణమూర్తిగారికి. 'ఇంక తనకేం కావాలి ... అన్ని బాధ్యతలు తీరిపోయాయి. నిశ్చింతగా కొడుకు దగ్గర నీడపట్టున వుండి ... కాలక్షేపం చెయ్యటమే ...' అనుకున్నారు. దానికి తగినట్టుగానే "ఏకంగా యిల్లు ఖాళీచేసి సామానంతా తీసుకుని వచ్చేయాల్సింది. యిన్నాళ్ళు అద్దిల్లు యిరుకు, మాకు యిబ్బందని గట్టిగా చెప్పలేదు. ఇంక మీరు, అమ్మ యిక్కడ వుండటమే. అక్కడికి వెళ్ళటానికి వీల్లేదు" అని అంతకుముందే గోపాలకృష్ణ అన్నాడు.

తన పిల్లలు పుట్టినప్పుడు, వాళ్ళ బారసాలప్పుడు పెళ్ళిళ్ళ సమయంలో యిలా జీవితంలో చాలాసార్లు ఆనందం, ఆతృత, తృప్తి కలగలిసి కమ్ముకున్నాయి నారాయణమూర్తిగారి మనసుని. అలాగే యీసారీ మనసులో అవన్నీ కదులుతున్నా, యిదివరకటికన్నా తృప్తిగా వుంది. నడిచి, నడిచి గమ్యం చేరిన తృప్తి. బాధ్యతలన్నీ గడిచిన తృప్తి. రేపటి శుభకార్యంలో అజమాయిషీగా ఆనందించటమే తప్ప, నెత్తిమీద వేసుకుని చెయ్యాల్సిన పనేంలేని చిత్రమైన అధికారపు తృప్తి... తెల్లారటం కోసం, వెలుక్కన్నా ఆతృతగా ఎదురుచూశారు ఆ రాత్రి నారాయణ మూర్తిగారు.

*   *   *

నారాయణమూర్తిగారు వూహించిన దానికన్నా బాగానే జరిగింది గృహప్రవేశ కార్యక్రమం. ఆయన ముఖం సంతోషంతో వెలిగిపోతోంది. కూతుళ్ళు, అల్లుళ్ళు వచ్చారు. నిండుగా, హాయిగా వుంది.

గోపాలకృష్ణకీ తృప్తిగానే వుంది. తల్లీతండ్రీ నట్టింట నిలబడి శుభకార్యం జరిపించటం ఆనందంగా వుంది. నారాయణమూర్తిగారు చాలా విషయాలకి సర్దుకున్నట్టే, గోపాలకృష్ణ కొన్ని కార్యక్రమాలు తండ్రికి అనుకూలంగా మార్చాడు. వడ్డన అదీ యిబ్బంది అని యింటిముందు షామియానాలో బఫే పద్ధతిలో భోజనాలు ఏర్పాటు చేద్దాం అనుకున్నాడు. కానీ గృహప్రవేశం అంటే కొత్తింట్లో విస్తరేస్తేనే అన్నశాంతి అంటంతో శ్రమైనా భోజనాలు తండ్రి చెప్పినట్టు ఏర్పాటు చేశాడు. అన్నీ బాగానే జరిగాయి. యింక సాయంత్రం వ్యవహారం గురించి తండ్రికి ఎలా చెప్పాలా అన్న మీమాసంలో పడ్డాడు గోపాలకృష్ణ. టైమ్ లేదు. సాయంత్రం దగ్గర పడుతోంది. యింక తొందరపడక తప్పదని తండ్రి దగ్గరికి వెళ్ళి... "నాన్నగారు .. మరి. ." అని నీళ్ళు నమిలాడు. చెప్పక తప్పదు. చెప్పాలంటే జంకుగా వుంది.

"ఏమిట్రా .. ఏమిటి ?" అన్నారు నారాయణ మూర్తిగారే కొడుకు తటపటాయింపు చూసి...

"ఏంలేదు నాన్నా .. ఈ రాత్రికి మిమ్మల్ని, అమ్మని మా స్నేహితుడింటికి తీసుకెడతాను. కొంచెం యిబ్బంగి అనుకోక ఈ ఒక్క రాత్రి అక్కడ గడపమని . " అన్నాడు.

ఇల్లు విశాలంగానే వుంది. పెద్దగా మిగిలున్న బంధువులు లేరు. పడకలకేం యిబ్బంది లేదు. మరి కొడుకు ఎందుకలా అంటూన్నాడో అర్థంకాలేదు నారాయణమూర్తిగారికి అందుకే.. "ఎందుకురా... యిల్లు విశాలంగానే వుందిగా. చోటు లేనట్టు ఎవరింటికో ఎందుకురా ... " అన్నారు.

"అది కాదు నాన్నగారు . సాయంత్రం నా స్నేహితులు కొందర్ని పార్టీకి పిలవక తప్పలేదు వాళ్లందరు వస్తే కొంచెం హడావిడిగా గోలగోలగా వుంటుంది. ఆ గోల, యిబ్బంది మీ కెందుకనీ ... " అన్నాడు గోపాలకృష్ణ

ఏదో పెద్దసమస్య అనుకున్న నారాయిణమూర్తి గారికి అది వినగానే నవ్వొచ్చింది "భలేవాడివిరా.. శుభకార్యం అన్నాక ఇల్లు హడావిడిగా వుండక, నిశ్శబ్దంగా వుంటుందా నాకేం గోల, యిబ్బంది వుండదు. . నువ్వేం బెంగపెట్టుకోకు శుభకార్యం జరిగిన యింట్లో అందరం నిద్దరచెయ్యటం మంచిది. ." అన్నారు.

"అదికాదు నాన్నగారు . మా స్నేహితులు గందరగోళం... మీ వూహకి మించి వుంటాయి అందుకని నా మాటవిని..." అన్నాడు తిరిగి గోపాలకృష్ణ.

"వారే. నువ్వూరికే యిదవ్వకు. నేను సర్దుకోగలను యింక నా గొడవ వొదిలేసి నీ పని నువ్వు చూసుకో." అన్నారు నారాయణమూర్తిగారు యింక ఏం అనటానికి తోచలేదు గోపాలకృష్ణకి

*   *   *

రాత్రి ఎనిమిదిన్నరకి మొదలైంది పార్టీ డాబా మీద కూడా షామియానా వేయించాడు గోపాలకృష్ణ. పార్టీ అక్కడే జరుగుతోంది

వూహించినదానికన్నా ఎన్నో రెట్లు హడావిడిగానే వున్నా, పదిన్నరవరకూ తనకేం సంబంధం లేనట్టే వూరుకున్నారు నారాయణమూర్తిగారు ఆ తర్వాతే ఆయనలో యిబ్బంది తలెత్తింది

కోడలు, కూతుళ్ళు, భార్య, తనూ ఎవ్వరూ భోంచెయ్యలేదు. అది పెద్ద సమస్య కాదు. ఆయన వూహించింది టీ, ఫలహారం... యిలాంటి పార్టీ. . కానీ జరుగుతున్నది వేరు.

డాబామీద అడుగుల చప్పుడు కిందదాకా వినపడుతున్నాయి అరుపులు, కేకలు, చప్పట్లకి అంతేలేదు. డాబామీంచి యిటుపక్కకి అటుపక్కకి ఖాళీసీసాలు విసిరేస్తున్నారు.

ఈ తరం కుర్రాళ్ళు తాగుతారని, యిలాంటి సరదాలు వాళ్ళకుంటాయని నారాయణమూర్తిగారికి తెలుసు. కానీ అవి ఎలా వుంటాయో, వాటి స్వరూపం ఎలా వుంటుందో ఆయనకి తెలియదు. ఇప్పుడే చూట్టం.

తన వుద్యోగం. యిల్లు పిల్లలు వాళ్ళ సౌఖ్యం, బాధ్యత వీటివరకే పరిమితమైన జీవితం ఆయనది తమ గురించి నలుగురు ఏమనుకుంటారు. నలుగురి దృష్టిలో మనం ఎలావుండాలి అన్న పరిధిలోసాగే ఆలోచన ఆయనది

పదకొండున్నర అయినా పార్టీ సాగుతూనే వుంది పైకి వెళ్ళే సరుకు వెడుతూనే వుంది. ఆ తీరు చూస్తే ఆ పార్టీ తెల్లారేవరకూ సాగేలా కనపడింది నారాయణమూర్తిగారికి.

పన్నెండు దగ్గర పడ్డాక యింక ఆగలేక పోయారు నారాయణమూర్తిగారు. పైనుంచి వినిపిస్తున్న నవ్వులు, కేకలు ఆయనకి నోట్ల రూపంలోకి మారి ఖర్చు కళ్లముందు మెదిలింది.

'ఇంటిమీద తీర్చాల్సిన అప్పుంది. ఇంటికి యింకా చెయ్యాల్సిన పని చాలావుంది. అదీకాక కిష్టుడు పిల్లాపాప వున్నవాడు. పరిమితమైన...సంపాదన ... ఈ వుత్సాహంలో ఖర్చు ఎంత అయిందీ తెలీదు. తెల్లారి తెలిశాక బాధగా వుంటుంది. దీన్ని ఇంతటితో ఆపటం తండ్రిగా తన ధర్మం. అదీకాక కొడుకూ, కోడలు ఈ రాత్రి కొత్తింట్లో నిద్ర చేయాలన్నది ఆయన మనసుని పట్టుకుని పీడిస్తున్న పెద్ద శంక. పై హడావిడి యింకా అలాగే సాగితే కొడుకు వొంటి మీద స్పృహలేకుండా పడిపోటం ఖాయం అనిపించింది ఆయనకి. అందుకే యింక ఆగలేక డాబా మీదకి ప్రయాణం అయ్యారు.

ఒక్కొక్క అడుగు వేస్తుంటే గుండె అదిరి నట్టని పించింది నారాయణమూర్తిగారికి. 'ఏమవు తుందో...?' అన్న జంకుగా వుంది.

ఆయన అనుకున్నట్టే అయింది. పైకి వెళ్ళి అక్కడి వాతావరణం చూశాక నారాయణమూర్తిగారు తనని తను అదుపులో పెట్టుకోలేకపోయాడు. ఆయన గట్టిగా నోరు చేసుకున్నాకే ఆ హడావిడి ఆగింది. అంతా అయ్యాక కానీ ఎంతగా ఆయన ఆవేశపడింది ఆయనకి అర్థం కాలేదు.

ముసలాయన కేకలకి... గోపాలకృష్ణ వుండమని ఎంత బతిమాలినా వినకుండా అతని స్నేహితులందరూ వెళ్ళిపోయారు.

ఉక్రోషం, బాధ, కోపం అన్నీ కలిసికట్టుగా వచ్చాయి గోపాలకృష్ణకి. అన్నీ ఆనందంగా గడిచి, చివరికి అపశృతిలా మారిన ఆ వాతావరణం గోపాలకృష్ణ కోపాన్ని మరింత పెంచింది. తండ్రి ఎదురుగా లేకపోతే ఏం జరిగేదో... కానీ దానికంతకీ కారణంగా తండ్రి ఎదురుగా కనిపించేటప్పటికి అదుపు తప్పాడు.

"యిప్పుడు బావుందా మీకు... రేపు వాళ్ళందరికీ నేను ఎలా ముఖం చూపించాలి. అయినా మిమ్మల్ని పైకి ఎవడు రమ్మన్నాడు. అందుకే మధ్యాన్నమే చెప్పాను... యింట్లో వుండొద్దని... విన్నారా... బతుకన్నాక నా గొడవలు నాకుంటాయి. అర్థం చేసుకోపోతే ఎలా... ఒక్క రాత్రి సద్దుకోలేక పోయారు. ఛీ...ఛీ... ఏం బతుకు... యీమాత్రం అర్థం చేసుకోలేని వెధవ పెద్దరికం ఎందుకు... యిప్పుడు మీరొక్కరే స్మశానంలా వున్న యీ డాబాని చూసి ఆనందించండి..." అని కిందకి వెళ్ళిపోయాడు.

నారాయణమూర్తిగారికి నోట మాట రాలేదు. నిజంగా స్మశానంలో వున్నట్టే వుంది నారాయణమూర్తిగారికి. అదే యింట్లో తన వాళ్ళందరూ వున్నా ఒంటరిగా వున్నట్టే వుంది. అందరూ తలోచోట పడుకున్నారు. కిటికీ పక్కగా మంచంమీద పడుకున్నారు నారాయణమూర్తిగారు.

కిటికీలోంచి వచ్చి తగుల్తున్న చల్లగాలి రంపపు కోతలావుంది ఆయనకి. 'తను చేసిన తప్పేమిటి ... ఈ కుటుంబం కోసం, వీడికోసం జీవితమంతా ఎంత శ్రమ పడలేదు. కొంచెం తను ఆవేశపడిన మాట నిజమే ... అయినా దేనికోసం. వాడిబాగు కోసమేగా కన్నతండ్రి కన్నా మిగిలిన జీవితం ఎక్కువై పోయిందా .. వెనకాముందు చూడకుండా అన్ని మాటలంటాడా .. ఎన్నింటికి తను సద్దుకోలేదు. వాడు యిబ్బంది పడకుండా చూడలేదు. అదేమైనా ఆలోచించాడా ... అయినా పొరపాటు తనది. ఎవరికి ఎవరూకాని జీవితం యిది. తన బతుకేదో తనే బతకాలి . . ఎవరి పంచనా చేరకూడదు.'

నిద్ర పట్టటం లేదు నారాయణమూర్తిగారికి. జీవితంలో సర్వవిలువలు ధ్వంసం అయిపోయినట్టు బాధగా వుంది. యీ అనుబంధాలు, యీ జీవితం అంతా శూన్యం అన్నంత వైరాగ్యం కమ్ముకుంది ఆయన మనసుని. పైకిరాని ఏడుపు ఆయన్ని మింగిస్తోంది. ఆ క్షణాన 'ఆ యిల్లు వొదిలి వెళ్ళి పోవాలి' అనిపించింది. అయినా దానికీ వోపికచాల్లేదు. అలాగే కదలకుండా పడుకుని వుండిపోయాడు.

గోపాలకృష్ణకీ నిద్దరపట్టలేదు. సొంత యింట్లో ఎంతగానో మనసుపడ్డ ఆ పడగ్గది బంధి ఖానాలా వుంది. ఎంతో సంతోషంగా వూహించు కున్న ఆ రాత్రి నరకంలా వుంది.

'దీని కంతటికీ కారణం ముసలాయన కదు ... అంతకీ అడుగడుగునా ఎంత జాగ్రత్తగా వున్నాడు. ఆయనికి ఏ మాత్రం యిబ్బంది కలకూడదని ఎంతగా ప్రయత్నించాడు. యిలాంటిదేదో జరుగుతుందని శంకగానే వుంది. అందుకే అసలు పార్టీ యింట్లో పెట్టకూడదనుకున్నాడు. అయినా స్నేహితులు వినలేదు. బలవంతం చేశారు ... ఛాలెంజి చేశారు. వాళ్ళవల్ల చాలా సహాయాలు పొందాడు. స్నేహితులు, వో సర్కిల్ అంటూ లేకపోతే యీ నగరంలో సాధించగలిగిందేంలేదు. అది యీ ముసలాయనకి ఎలా తెలుస్తుంది .. అయినా యీయనకి అక్కర్లేని గొడవలు ఎందుకు... అనవసరం... యింక ఆయన గురించి ఆలోచించటం అనవసరం...' అనుకున్నాడు.

అలా అనుకున్నాక నిద్రపోవాలని, పోయేముందు పక్కనేవున్న భార్యని దగ్గరికి తీసుకోవాలని ప్రయత్నించాడు గోపాలకృష్ణ. సాధ్యపడలేదు మనసు లోపల అతిమెత్తటి ముళ్ళు గుచ్చుకుంటున్నాయి అంత వరకూ తాగిన మత్తు కూడా సహకరించటం లేదు.

తండ్రే గుర్తొస్తున్నాడు చిన్నతనం, ఆయన పెంపకం గుర్తొచ్చాయి. యింటి విషయంలో ఆయన ముఖంలో మెదిలిన ఆనందం గుర్తొస్తోంది. సర్వం తనే తనదే అనుకునే ఆయన అమాయకపు ధీమా నిష్కల్మషమైన రూపం గుర్తొస్తోంది. కుటుంబం బాగే తప్ప యింకేం ఆలోచించని, అనుభవించని ఆయన జీవితం గుర్తొచ్చింది

అంతే యింక అలా పడుకోలేకపోయాడు గోపాలకృష్ణ. 'ఛీ...ఛీ. . ఎంత వెధవపని చేశాను పండగనాడు తండ్రిని బాధపెట్టాను. ఆయన మనసు తెలిసీ మూర్ఖంగా ఆలోచించాను.' అనుకున్నాడు. అలా అనిపించాక తెల్లారి స్నేహితులకి ఏదో రకంగా నచ్చచెప్పి మరో పార్టీ యిస్తే జరిగింది పెద్ద నష్టం అనిపించదు...

నెమ్మదిగా గదిలోంచి బైటకివచ్చి తండ్రి పడుకున్న చోటికి వచ్చాడు కిటికీవేపు తిరిగి కళ్ళు మూసుకు పడుకున్న తండ్రి కనిపించాడు. కిటికీ లోంచి వస్తున్న చల్లటి గాలికి ఆయన జుట్టు ఎగురుతోంది.

ఆయన కాళ్ళ దగ్గరున్న దుప్పటి తీసి... తండ్రికి చలిగాలి తగలకుండా కప్పాడు గోపాలకృష్ణ. తండ్రిని నిద్ర లేపాలనిపించలేదు.

'పొద్దునే నాన్నని బతిమాలుకోవాలి...' అనుకున్నాడు.

గదిలోకి వెడుతున్న కొడుకుని తడికంటితో ప్రేమగా, తృప్తిగా చూసుకున్నారు కళ్ళు తెరిచి నారాయణమూర్తిగారు.

'ఒక్క క్షణంలో జీవితాన్ని ఎంత వక్రంగా ఆలోచించాను. ఎవరి బతుకు వాళ్ళదేనని ఎంతగా భ్రమపడ్డాను. యింకాస్త తొందరపడితే...' యింక ఆలోచన సాగలేదు నారాయణమూర్తిగారికి. గాలిలో రెపరెపలాడే దీపానికి కాపుగా రెండు చేతులు అడ్డు పెట్టిన వెచ్చదనం ఆయన గుండెలదాకా పాకింది.

'వెర్రివెధవ ఎంత మథనపడ్డాడో ...' అనుకున్నారు కొడుకు కప్పిన దుప్పటిని మరింత దగ్గరగా లాక్కుంటూ నారాయణమూర్తిగారు. ★